

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 8 d'abril de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

II. Constitució dogmàtica *Lumen gentium*. 7. La santedat i els consells evangèlics en l'Església

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

La constitució del Concili Vaticà II *Lumen gentium* (LG) sobre l'Església dedica tot un capítol, el cinquè, a la vocació universal a la santedat de tots els fidels: cadascun de nosaltres és cridat a viure en la gràcia de Déu, practicant les virtuts i conformant-se a Crist. La santedat, segons la Constitució conciliar, no és un privilegi per a uns pocs, sinó un do que compromet tot batejat a esforçar-se per la perfecció de la caritat, és a dir, per la plenitud de l'amor envers Déu i envers el proïsme. La caritat és, de fet, el cor de la santedat a la qual tots els creients són cridats: infosa pel Pare, mitjançant el Fill Jesús, aquesta virtut «dirigeix tots els mitjans de santificació, els informa i els condueix a la fi» (LG 42). El nivell més alt de la santedat, com a l'origen de l'Església, és el martiri, «prova suprema de fe i de caritat» (LG 50): per aquest motiu, el text conciliar ensenya que tot creient ha d'estar disposat a confessar Crist fins al vessament de sang (cf. LG 42), com sempre ha passat i passa també avui. Aquesta disposició per al testimoniatge es fa realitat cada vegada que els cristians deixen signes de fe i d'amor en la societat, compromentent-se per la justícia.

Tots els sacraments, principalment l'Eucaristia, són aliment que fa créixer una vida santa, assimilant cada persona a Crist, model i mesura de la santedat. Ell santifica l'Església, de la qual és Cap i Pastor: la santedat és, en aquesta òptica, un do seu, que es manifesta en la nostra vida quotidiana cada vegada que l'acollim amb alegria i el corresponem amb compromís. Pel que fa a això, sant Pau VI, a l'audiència general del 20 d'octubre de 1965, recordava que l'Església, per a ser autèntica, vol que tots els batejats «siguin sants, és a dir, veritablement fills seus dignes, forts i fidels». Això es realitza com una transformació interior, per la qual cosa la vida de cada persona es conforma a Crist en virtut de l'Esperit Sant (cf. Rm 8,29; LG 40).

La *Lumen gentium* descriu la santedat de l'Església catòlica com una de les seves característiques constitutives, que ha d'acollir-se en la fe, pel fet que es creu que és «indefectiblement santa» (LG 39): això no significa que ho sigui de manera plena i perfecta, sinó que és cridada a confirmar aquest do diví en el seu pelegrinatge cap a la meta eterna, caminant «entre les persecucions del món i les consolacions de Déu» (St. Agustí, *De civ. Dei* 51,2; LG 8). La trista realitat del pecat en l'Església, és a dir, en tots nosaltres, convida cadascú a emprendre un canvi seriós de vida, encomanant-nos al Senyor, que ens renova en la caritat. Precisament aquesta gràcia infinita, que santifica l'Església, ens confia una missió que hem de complir dia rere dia: la de la nostra conversió. Per això, la santedat no té només una naturalesa pràctica, com si es pogués reduir a un compromís ètic, per gran que sigui, sinó que concerneix l'essència mateixa de la vida cristiana, personal i comunitària.

En aquesta perspectiva, un paper decisiu l'assumeix la vida consagrada, que es tracta en el capítol sisè de la Constitució conciliar (cf. n. 43-47). En el poble sant de Déu, aquesta constitueix un senyal profètic del món nou, experimentat en l'ara i aquí de la història. De fet, signes del regne de Déu, ja present en el misteri de l'Església, són aquells consells evangèlics que donen forma a tota experiència de vida consagrada: la pobresa, la castedat i l'obediència. Aquestes tres virtuts no són prescripcions que encadenen la llibertat, sinó dons alliberadors de l'Esperit Sant, a través dels quals alguns fidels es consagren totalment a Déu. La pobresa expressa el lliurament ple a la Providència, alliberant del càlcul i de l'interès; l'obediència té com a model el lliurament de si mateix que Crist va fer al Pare, alliberant de la desconfiança i del domini; la castedat és l'entrega d'un cor íntegre i pur en l'amor, al servei de Déu i de l'Església.

Conformant-se a aquest estil de vida, les persones consagrades testimonien la vocació universal a la santedat a tota l'Església, en la forma d'un seguiment radical. Els consells evangèlics manifesten la participació plena en la vida de Crist, fins la creu: és precisament pel sacrifici del Crucificat que tots som redimits i santificats! Contemplant aquest esdeveniment, sabem que no hi ha experiència humana que Déu no redimeixi: fins i tot el sofriment, viscut en unió amb la passió del Senyor, es converteix en una via de santedat. La gràcia que converteix i transforma la vida ens reforça així en tota prova, indicant-nos com a meta no un ideal llunyà, sinó l'encontre amb Déu, que es va fer home per amor. Que la Mare de Déu, Mare tota santa del Verb encarnat, sostingui i protegeixi sempre el nostre camí.

Crida

Després d'aquestes darreres hores de molta tensió per a l'Orient Mitjà i per a tot el món, acullo amb satisfacció i com a signe d'esperança viva l'anunci d'una treva immediata de dues setmanes. Només mitjançant el retorn a les negociacions es podrà arribar al final de la guerra.

Exhorto a acompanyar aquest temps de delicat treball diplomàtic amb la pregària, amb l'esperança que la disponibilitat per al diàleg pugui convertir-se en l'instrument per a resoldre la resta de situacions de conflicte en el món

Renovo per a tots la invitació a unir-vos a mi en la vetlla de pregària per la pau que celebrarem aquí, a la basílica de Sant Pere, dissabte 11 d'abril.